

Ředitel Otakar Prajzner si zahraje na záskok ve „Venušině chomoutu“ a chystá se režírovat Divadlo to opět vyhrává u diváků

Ředitel ostravského Divadla P. Bezruč Otakar Prajzner má sice v těchto dnech napilno (a který ředitel by neměl), přesto však ochotně odpovídal na naše otázky.

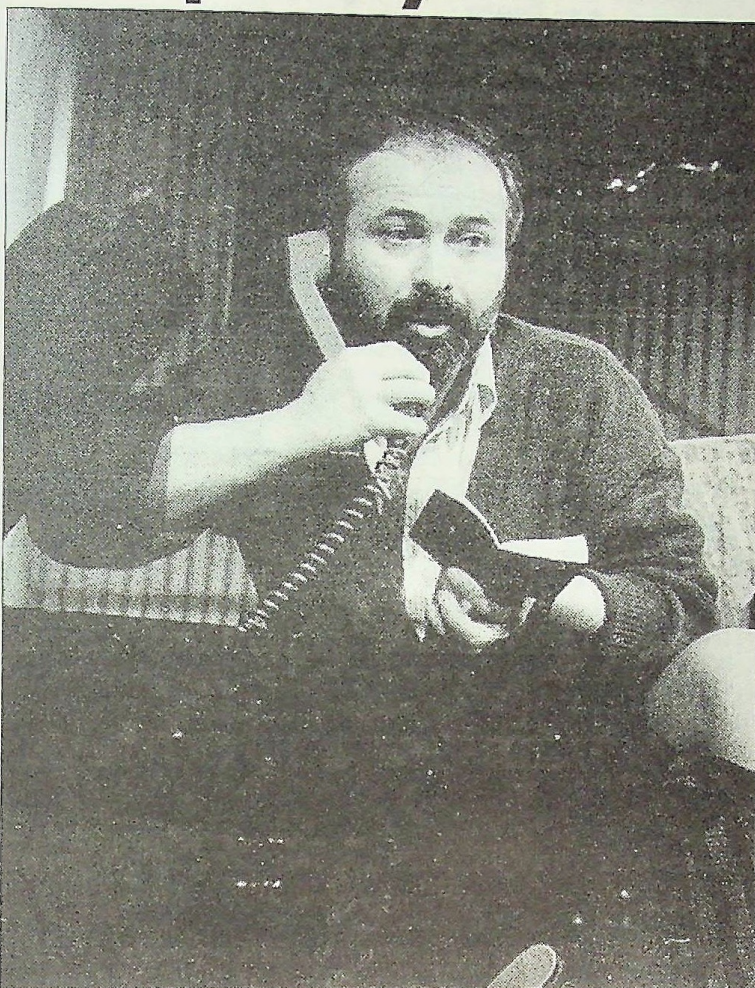
DEN: V souboji herec - ředitel to u vás, jak se zdá, zatím vyhrává ředitelování...

O. Prajzner: Pořád ještě hraji v inscenaci „Zahraj to znovu, Same“ roli velkého amerického herce Humphrey Bogarta. I když je hra na repertoáru našeho divadla s malou přestávkou už pět let a má přes sto repríz, pořád její autor Woody Allen přináší potěšení jak divákům, tak nám hercům. A teď mě Norbert Lichý svým úrazem postavil před nutnost, abych během pěti dnů nastudoval za něho roli Rozhodčího ve „Venušině chomoutu“ pro premiéru odloženou na 11. února. V současné době také režijně připravuji pohádku „Jak se stal Rumcajs loupežníkem“, jejíž premiéra bude koncem března.

DEN: V rozhlasu je však váš hlas k zaslechnutí především v posluchačsky populárních četbách...

O. Prajzner: Rozhlasová práce částečně kompenzuje ten hlad herecké duše po seberealizaci, po vyjádření vlastního názoru na dané téma. Študoval divadelní roli, to je práce na šest až osm týdnů, kdežto v rozhlasu lze natočit třeba sedmidílnou náročnou četbu na pokračování za pět dnů, pochopitelně po předchozí několikaletní domácí přípravě. V rozhlasu vládnete jen hlasem, posluchač nevidí vaši mimiku, gesta, pohyb, musíte tedy jen verbálně zvládnout logiku děje, obsah a formální stránku věci. A to je přece vzrušující.

DEN: V Divadle P. Bezruč se objevují i nová jména. Jaké jsou vaše zkušenosti s absolventy ostravské konzervatoře a jaký je podíl vašich herců v konzervatorním pedagogickém sboru?

Otakar Prajzner v předředitelské podobě herecké - jako balkánský špión, titulní postava hry Dušana Kovačeviče. Foto: JOSEF HRADIL

O. Prajzner: V současné době tam pedagogicky působí kromě mne i kolegové Vladimír Čapka a Miroslav Čížek. V uměleckém souboru našeho divadla je řada absolventů této školy - Dana Sedláková, Ivo Hrbáč, Markéta Pyšová, René Šmotek, ještě loni Milan Kačmarčík a Ondřej Malý - a někteří z nich se stali platnými posilami. Samozřejmě, že každého absolventa čeká spousta práce na sobě, ale to chce především chtít a dít. Škola dává tu větší, tu menší základ, ostatní je na každém jedinci.

DEN: Býváte hostem i na představeních jiných divadel. Co vás v poslední době nejvíc zaujalo?

O. Prajzner: Pravda, jezdím na představení do blízkého i dalekého okolí. V loňském roce jsem viděl řadu představení v Praze, Brně, Uherském Hradišti, Olomouci, Českém Těšíně, Zlíně, ale i v Bielsku-Bialé a Varšavě. Musím přiznat, že nejsilnějším zážitkem pro mne byla inscenace hry Janusze Glowackého „Antigona v New Yorku“ ve varšavském divadle Atheneum.

DEN: Souvisí s těmito výjezdy

do terénu i případné „nákupy“ herců?

O. Prajzner: Náš umělecký soubor je v současné době poměrně stabilizován. V brzké budoucnosti hodláme angažovat mladého režiséra a doplnit soubor o některé mladé osobnosti, a to souvisí s poznáváním uměleckých výsledků těch, které jsme si vytipovali.

DEN: Herecká asociace přišla s novinkou, cenami Thálie 93. Koho byste vy sám za sebe na tuto cenu nominoval?

O. Prajzner: Cena Thálie je udělována za celoživotní dílo nebo za mimořádné herecké výkony. Kdybych měl zůstat doma, pak bych nominoval režiséra Josefa Janíka. Jeho rukama prošla řada umělců, které vychoval, vypiplal a kteří dnes působí v předních českých divadlech, Národní nevyjímaje. Inscenoval dlouhou řadu textů s výsledkem přesahujícím rámec regionu. Teprve v posledních třech letech se mu dostává možnosti hostovat i v jiných uměleckých souborech Čech a Moravy a jeho práce zanechává v lidech, s nimiž spolupracuje, pocit smysluplnosti divadelní dřiny. Za výrazný herecký výkon považuji Maryšu Dany Zaoralové. Tato mladá herečka se propracovala během tří let do špičky uměleckého souboru našeho divadla. Přes roli Evy v Millerově „Stvoření světa“, jeptišky ve Witkiewiczově „Bláznu a jeptišce“, Brechtově Nevěstě v „Maloměstáckové svatbě“ - vše v Janíkově režii - dozrála tak, že její Maryša, jako současná dívka a později žena, nás ohromuje svou pevností postoje, charakterem i vnitřní čistotou.

DEN: Dá se tedy říci, že jako divadelní ředitel můžete být spokojeni...

O. Prajzner: Nejsympatičtější na tom všem je fakt, že to opět divadlo vyhrává před filmem či televizí. Stále častěji vyprodané hlediště Divadla P. Bezruč je toho důkazem. (P-j)